

Truyện dài của NGUYỄN ÁI LỘ

- 152 -

19

Thái nhanh nhận dép :
— Tôi thèm mồi đèn gần ba giờ sáng mới
ngồi. Chắc bà sao ?
Thái đứng dậy châm câu thang ngầm
bà Hồng Hạnh. Bà ta nhánh ra trả lời :
— Tôi cung thêm quá nửa đêm mới chạy
máy. May mắn tôi ngủ để lâm mưu săn đê
thật không.

Thái khẽ nói :
— Cố là tại khách đến nhà làm bà
bận rộn.

Bà Hồng Hạnh cười tươi :
— Anh cứ nói thế. Cố già đâu mà bận
rộn. Thái đi vào phòng rửa mặt, trong đầu
nhìn vương vãi những ý nghĩ chót đèn.
Khi chàng ngồi vào bàn ăn sáng, mọi
thứ đã thay đổi. Một tách cà phê đen dành
cho chàng. Bà Hồng Hạnh ngồi ngay phia

trước chàng, vỗ mặt tươi vui. Bà ta nói :

— Thanh thóang tôi phải mặc dép không
người. Nhìn lối tôi có nghĩ mình xứng với
nơi tôi trú quen, con người mình sẽ không
nhéo. Vì thế mà cần sự thay đổi không
thái cuội.

— Đúng thế. Lần đầu bà đã đi thăm
những nơi chưa ? Bà Hồng Hạnh khẩy
đường trong tách, thông thả nói :

— Tôi chưa đi đâu cả, chỉ quanh quẩn
nhà. Cảnh này ánh đèn theo, tôi cũng
chưa có dịp du lịch nào.

— Để tôi đi chụp cho bà. Sáng
nay tôi đưa bà đi.

Bà Hồng Hạnh :
— Thôi bà làm hanh quả. Thủ thục là
tôi ngồi ở đây.

— Tôi có xe đưa bà đi, chở bà công
chẳng ngại.

Bà Hồng Hạnh nói vang chéo :

— Là tôi nói giùi mới mệt.

Thái nhìn bà Hồng Hạnh uống cà phê
một cách ngon lành. Chàng bảo :

— Tôi sẽ áp dụng cách cũ của người ngâm Odaky
cô nhâm nồng vào buổi sáng như hôm nay
thì tuyệt.

Bà Hồng Hạnh nhún ra ngồi nâng qua
khung cửa sổ.

Bà nói :

— Mọi lần đón con gái chupa ảnh cho
tôi, bây giờ bà phai chờ đèn enh.

Tất nghĩ con gái bà là hiện đại Sai-
gon. Chàng cái tiếng hò :

— Tôi có lý do làm đây bà không ?

Bà Hồng Hạnh :

— Chưa, chưa con bài học. Nhưng nếu
chúi xin giờ một bà ngay, cháu có thể lên
dây chòi.

Thái khẽ :

— Cố bà chupa tôi.

Bà Hồng Hạnh :

— Tôi không muốn cháu sau lòng vẫn
để đó, và cũng chẳng muốn nói phải theo lối
sống của mình.

(CÔN NÓA)

Thái khẽ :

— Cố bà chupa bà.

Bà Hồng Hạnh :

— Tôi không muốn cháu sau lòng vẫn
để đó, và cũng chẳng muốn nói phải theo lối
sống của mình.

Thái khẽ :

— Cố bà chupa bà.

Bà Hồng Hạnh :

— Tôi không muốn cháu sau lòng vẫn
để đó, và cũng chẳng muốn nói phải theo lối
sống của mình.

Thái khẽ :

— Cố bà chupa bà.

Bà Hồng Hạnh :

— Tôi không muốn cháu sau lòng vẫn
để đó, và cũng chẳng muốn nói phải theo lối
sống của mình.

Thái khẽ :

— Cố bà chupa bà.

Bà Hồng Hạnh :

— Tôi không muốn cháu sau lòng vẫn
để đó, và cũng chẳng muốn nói phải theo lối
sống của mình.

Thái khẽ :

— Cố bà chupa bà.

Bà Hồng Hạnh :

— Tôi không muốn cháu sau lòng vẫn
để đó, và cũng chẳng muốn nói phải theo lối
sống của mình.

Thái khẽ :

— Cố bà chupa bà.

Bà Hồng Hạnh :

— Tôi không muốn cháu sau lòng vẫn
để đó, và cũng chẳng muốn nói phải theo lối
sống của mình.

Thái khẽ :

— Cố bà chupa bà.

Bà Hồng Hạnh :

— Tôi không muốn cháu sau lòng vẫn
để đó, và cũng chẳng muốn nói phải theo lối
sống của mình.

Thái khẽ :

— Cố bà chupa bà.

Bà Hồng Hạnh :

— Tôi không muốn cháu sau lòng vẫn
để đó, và cũng chẳng muốn nói phải theo lối
sống của mình.

Thái khẽ :

— Cố bà chupa bà.

Bà Hồng Hạnh :

— Tôi không muốn cháu sau lòng vẫn
để đó, và cũng chẳng muốn nói phải theo lối
sống của mình.

Thái khẽ :

— Cố bà chupa bà.

Bà Hồng Hạnh :

— Tôi không muốn cháu sau lòng vẫn
để đó, và cũng chẳng muốn nói phải theo lối
sống của mình.

Thái khẽ :

— Cố bà chupa bà.

Bà Hồng Hạnh :

— Tôi không muốn cháu sau lòng vẫn
để đó, và cũng chẳng muốn nói phải theo lối
sống của mình.

Thái khẽ :

— Cố bà chupa bà.

Bà Hồng Hạnh :

— Tôi không muốn cháu sau lòng vẫn
để đó, và cũng chẳng muốn nói phải theo lối
sống của mình.

Thái khẽ :

— Cố bà chupa bà.

Bà Hồng Hạnh :

— Tôi không muốn cháu sau lòng vẫn
để đó, và cũng chẳng muốn nói phải theo lối
sống của mình.

Thái khẽ :

— Cố bà chupa bà.

Bà Hồng Hạnh :

— Tôi không muốn cháu sau lòng vẫn
để đó, và cũng chẳng muốn nói phải theo lối
sống của mình.

Thái khẽ :

— Cố bà chupa bà.

Bà Hồng Hạnh :

— Tôi không muốn cháu sau lòng vẫn
để đó, và cũng chẳng muốn nói phải theo lối
sống của mình.

Thái khẽ :

— Cố bà chupa bà.

Bà Hồng Hạnh :

— Tôi không muốn cháu sau lòng vẫn
để đó, và cũng chẳng muốn nói phải theo lối
sống của mình.

Thái khẽ :

— Cố bà chupa bà.

Bà Hồng Hạnh :

— Tôi không muốn cháu sau lòng vẫn
để đó, và cũng chẳng muốn nói phải theo lối
sống của mình.

Thái khẽ :

— Cố bà chupa bà.

Bà Hồng Hạnh :

— Tôi không muốn cháu sau lòng vẫn
để đó, và cũng chẳng muốn nói phải theo lối
sống của mình.

Thái khẽ :

— Cố bà chupa bà.

Bà Hồng Hạnh :

— Tôi không muốn cháu sau lòng vẫn
để đó, và cũng chẳng muốn nói phải theo lối
sống của mình.

Thái khẽ :

— Cố bà chupa bà.

Bà Hồng Hạnh :

— Tôi không muốn cháu sau lòng vẫn
để đó, và cũng chẳng muốn nói phải theo lối
sống của mình.

Thái khẽ :

— Cố bà chupa bà.

Bà Hồng Hạnh :

— Tôi không muốn cháu sau lòng vẫn
để đó, và cũng chẳng muốn nói phải theo lối
sống của mình.

Thái khẽ :

— Cố bà chupa bà.

Bà Hồng Hạnh :

— Tôi không muốn cháu sau lòng vẫn
để đó, và cũng chẳng muốn nói phải theo lối
sống của mình.

Thái khẽ :

— Cố bà chupa bà.

Bà Hồng Hạnh :

— Tôi không muốn cháu sau lòng vẫn
để đó, và cũng chẳng muốn nói phải theo lối
sống của mình.

Thái khẽ :

— Cố bà chupa bà.

Bà Hồng Hạnh :

— Tôi không muốn cháu sau lòng vẫn
để đó, và cũng chẳng muốn nói phải theo lối
sống của mình.

Thái khẽ :

— Cố bà chupa bà.

Bà Hồng Hạnh :

— Tôi không muốn cháu sau lòng vẫn
để đó, và cũng chẳng muốn nói phải theo lối
sống của mình.

Thái khẽ :

— Cố bà chupa bà.

Bà Hồng Hạnh :

— Tôi không muốn cháu sau lòng vẫn
để đó, và cũng chẳng muốn nói phải theo lối
sống của mình.

Thái khẽ :

— Cố bà chupa bà.

Bà Hồng Hạnh :

— Tôi không muốn cháu sau lòng vẫn
để đó, và cũng chẳng muốn nói phải theo lối
sống của mình.

Thái khẽ :

— Cố bà chupa bà.

Bà Hồng Hạnh :

— Tôi không muốn cháu sau lòng vẫn
để đó, và cũng chẳng muốn nói phải theo lối
sống của mình.

Thái khẽ :

— Cố bà chupa bà.

Bà Hồng Hạnh :

— Tôi không muốn cháu sau lòng vẫn
để đó, và cũng chẳng muốn nói phải theo lối
sống của mình.

Thái khẽ :

— Cố bà chupa bà.

Bà Hồng Hạnh :

— Tôi không muốn cháu sau lòng vẫn
để đó, và cũng chẳng muốn nói phải theo lối
sống của mình.

Thái khẽ :

— Cố bà chupa bà.

Bà Hồng Hạnh :

— Tôi không muốn cháu sau lòng vẫn
để đó, và cũng chẳng muốn nói phải theo lối
sống của mình.

Thái khẽ :

— Cố bà chupa bà.

Bà Hồng Hạnh :

— Tôi không muốn cháu sau lòng vẫn
để đó, và cũng chẳng muốn nói phải theo lối
sống của mình.

Thái khẽ :

— Cố bà chupa bà.

Bà Hồng Hạnh :

— Tôi không muốn cháu sau lòng vẫn
để đó, và cũng chẳng muốn nói phải theo lối
sống của mình.

Thái khẽ :

— Cố bà chupa bà.

Bà Hồng Hạnh :

— Tôi không muốn cháu sau lòng vẫn
để đó, và cũng chẳng muốn nói phải theo lối
sống của mình.

Thái khẽ :

— Cố bà chupa bà.

Bà Hồng Hạnh :

— Tôi không muốn cháu sau lòng vẫn
để đó, và cũng chẳng muốn nói phải theo lối
sống của mình.

Thái khẽ :

— Cố bà chupa bà.

Bà Hồng Hạnh :

— Tôi không muốn cháu sau lòng vẫn
để đó, và cũng chẳng muốn nói phải theo lối
sống của mình.

Thái khẽ :

— Cố bà chupa bà.

Bà Hồng Hạnh :

— Tôi không muốn cháu sau lòng vẫn
để đó, và cũng chẳng muốn nói phải theo lối
sống của mình.

Thái khẽ :

— Cố bà chupa bà.

Bà Hồng Hạnh :

— Tôi không muốn cháu sau lòng vẫn
để đó, và cũng chẳng muốn nói phải theo lối
sống của mình.

Thái khẽ :

— Cố bà chupa bà.

Bà Hồng Hạnh :

— Tôi không muốn cháu sau lòng vẫn
để đó, và cũng chẳng muốn nói phải theo lối
sống của mình.

Thái khẽ :

— Cố bà chupa bà.

Bà Hồng Hạnh :

— Tôi không muốn cháu sau lòng vẫn
để đó, và cũng chẳng muốn nói phải theo lối
sống của mình.

Thái khẽ :

— Cố bà chupa bà.

Bà Hồng Hạnh :

— Tôi không muốn cháu sau lòng vẫn
để đó, và cũng chẳng muốn nói phải theo lối
sống của mình.

Thái khẽ :

— Cố bà chupa bà.

Bà Hồng Hạnh :

— Tôi không muốn cháu sau lòng vẫn
để đó, và cũng chẳng muốn nói phải theo lối
sống của mình.

Thái khẽ :

— Cố bà chupa bà.

Bà Hồng Hạnh :

— Tôi không muốn cháu sau lòng vẫn
để đó, và cũng chẳng muốn nói phải theo lối
sống của mình.

Thái khẽ :

— Cố bà chupa bà.

Bà Hồng Hạnh :

— Tôi không muốn cháu sau lòng vẫn
để đó, và cũng chẳng muốn nói phải theo lối
sống của mình.

Thái khẽ :

— Cố bà chupa bà.

Bà Hồng Hạnh :

— Tôi không muốn cháu sau lòng vẫn
để đó, và cũng chẳng muốn nói phải theo lối
sống của mình.

Thái khẽ :

— Cố bà chupa bà.

Bà Hồng Hạnh :

— Tôi không muốn cháu sau lòng vẫn
để đó, và cũng chẳng muốn nói phải theo lối
sống của mình.

Thái khẽ :

— Cố bà chupa bà.

Bà Hồng Hạnh :

— Tôi không muốn cháu sau lòng vẫn
để đó, và cũng chẳng muốn nói phải theo lối
sống của mình.

Thái khẽ :

— Cố bà chupa bà.

Bà Hồng Hạnh :

— Tôi không muốn cháu sau lòng vẫn
để đó, và cũng chẳng muốn nói phải theo lối
sống của mình.

Thái khẽ :

— Cố bà chupa bà.

Bà Hồng Hạnh :

— Tôi không muốn cháu sau lòng vẫn
để đó, và cũng chẳng muốn nói phải theo lối
sống của mình.

Thái khẽ :

— Cố bà chupa bà.

Bà Hồng Hạnh :

— Tôi không muốn cháu sau lòng vẫn
để đó, và cũng chẳng muốn nói phải theo lối
sống của mình.

Thái khẽ :

— Cố bà chupa bà.

Bà Hồng Hạnh :

— Tôi không muốn cháu sau lòng vẫn
để đó, và cũng chẳng muốn nói phải theo lối
sống của mình.

Thái khẽ :

— Cố bà chupa bà.

Bà Hồng Hạnh :

— Tôi không muốn cháu sau lòng vẫn
để đó, và cũng chẳng muốn nói phải theo lối
sống của mình.

Thái khẽ :

— Cố bà chupa bà.

Bà Hồng Hạnh :

— Tôi không muốn cháu sau lòng vẫn
để đó, và cũng chẳng muốn nói phải theo lối
sống của mình.

Thái khẽ :

— Cố bà chupa bà.

Bà Hồng Hạnh :

— Tôi không muốn cháu sau lòng vẫn
để đó, và cũng chẳng muốn nói phải theo lối
sống của mình.

Thái khẽ :

— Cố bà chupa bà.

Bà Hồng Hạnh :

— Tôi không muốn cháu sau lòng vẫn
để đó, và cũng chẳng muốn nói phải theo lối
sống của mình.

Thái

